

Hasbihâl

Ey gecemi ısıtıp usulca yanan mumum!
Neden hep benim gibi yandıkça eriyorsun?
Gizli gizli ağlayıp kora dayanan mumum
Her dem o sevgiliyi andıkça eriyorsun!
Tükendikçe sen bana ıstırap veriyorsun!

Söylesene, sevdanın yarası mı var sende?
Özün beyazken bahtın karası mı var sende?
Hicranın yanıp duran çırası mı var sende?
Sen bu aşkı bir zeval sandıkça eriyorsun!
Acıyı gergef gergef içime örüyorsun!

Yanık bağrına vuran çok ince bir sızı var
Işığında, kavuran bir sevdanın gizi var
Gövdende damla damla bir gözyaşı izi var
Alevini gövdene bandıkça eriyorsun!
Eridikçe eridim ben de, bak, görüyorsun!

Mısralarım anlatır sevdamı hece hece
Bu tarumar yüreğim sığınır ulvî güce
Kalbim aşk ateşiyle kavrularak her gece
Yavaş yavaş büryana döndükçe eriyorsun!
Yürüdüğüm yollara yangınlar seriyorsun!

Yetmedi mi ruhumun pervazına konduğun?
Yetmedi mi inceden duvarları yonduğun?
Yetmedi mi kor olup içten içe yandığın?
Kör geceme dumanın sindikçe eriyorsun!
Bu derbeder âşığı inan ki yoruyorsun!

Bundan böyle imkânsız, duramazsın yerinde!
Yalnızlık kaygısı var hal kalmadı ferinde
Belli ki aşk yolcusu artık son seferinde
Hatıralar üst üste bindikçe eriyorsun!
Vuslatın saatini ruhuma kuruyorsun!

Anladım ki yandıkça pişip kül olmakmış aşk
İbrahim'ce ateşe düşüp gül olmakmış aşk
Benlik denen engeli aşıp kul olmakmış aşk
Sevda sana gizemler sundukça eriyorsun!
Çölden kurak haline bir deva arıyorsun!
En sonunda "hiç" olup maksuda varıyorsun!